

Yksi vanhimmista tarinoista mitä oon kirjottanu. Tai osa siitä oikeastaan. ;) "Juoskaa!" Juoskaa äkkiä joelle!" alfa hoputti kolmea pientä pentua ja pysytteli heidän lähellään. Koko itälauma oli tuhottu, he olivat ainoat selvinneet. Tuli loimusi heidän ympärillään, ja tuhka pöllysi heidän jalkojensa alla. Kaikki puut olivat hiiltyneet mustiksi. Heidän edessään näkyi vuolaana virtaava joki, joka esti tulta leviämästä enää pidemmälle etelään. Kuin taikauskasta tulinen seinä syttyi heidän ja joen väliin ja muodosti kehän heidän ympärilleen. Alfa käänsi joelle selkensä ja suojeli parhaansa mukaan pelokkaita pentuja kehollaan. "Hahaha! Olette loukussa...Luovuta pennut minulle!" pikimusta keltasilmäinen susi käveli tulen läpi täysin vahingoittumattomana. "Vain kuolleen ruumiini yli! En anna sinun surmata enää yhtäkään pentua!" alfa murisi. "Haha. Tapan vain jos on tarve. Muuten vien ne johtajalleni ja hän kouluttaa niistä sotureita" hän sanoi ja käveli alfaa ja pentuja kohti. Hän loikkasi alfaa kohti tyrmäten hänet maahan ja katsoi sitten pentuja. Hän tönäisi pennut kumoon käpälällään. Ruskea ja harmaa pentu uikahtivat ja hytisivät maassa peloissaan. Ne yrittivät välttää mustan uroksen uhkaavaa katsetta. Vitivalkoinen punasilmäinen pentu ei äännähtänytkään vaikka kaatui nenälleen maahan eikä pelännyt kohdata uroksen katsetta. Se paljasti pienet hampaansa ja tarrasi kiinni uroksen jalasta. "Juuri tällaista pentua etsinkin" se naurahti ja nosti käpälänsä ilmaan. Pentu kuitenkin piti yhä tiukasti kiinni ja murisi. Alfa oli toipunut iskusta ja katsoi pentuja. "Päästä irti pentu. En tullut tänne tappamaan sinua" musta uros sanoi yllättävän rauhallisella ja lempeällä äänellä. "Lucy!" alfa huusi ja yritti nousta seisomaan. Uros katsoi valkoista pentua ja huitaisi hänet irti itsestään. Hän painoi pennun maahan käpälällään. "Nimesi on siis Lucy. Noniin Lucy, kerro missä on sarvekas valkoinen susi. Punasilmäinen ja aivan sinun näköisesi, mutta vanhempi" "En kerro sinulle mitään isosiskostani!" Lucy huusi ja yritti rimpuilla uroksen otteesta. "Isosiskostasi? Missä hän on? Kerro heti!" "En tiedä" Lucy vastasi ja uikahti kovaa. Uros oli murtanut Lucyn etujalan painollaan ja kohotti päänsä taivasta kohti. "Tule esiin tai murrann siskoltasi toisenkin jalan!" uros huusi ja otti kiinni Lucyn etujalasta. Lucy uikutti ja oli lahes shokissa. "Älä tule tänne isosisko! Hän haluaa sinun voimasi, et saa antaa niitä vihollisen käsiin!" Vähän matkan päässä metsässä kolme sutta juoksivat pakoon liekkejä, kunnes niiden edellä juokseva pysähtyi kun Lucy parkaisi kovaa. "Lucy?" valkoinen punasilmäinen naarassusi kuunteli tarkasti ja katsoi huudon suuntaan. Hänellä oli taaksepäin kaareutuvat sarvet ja turkissaan hänellä oli sielä täällä punaisia sulkia. Hänen vierellään seisoivat ruskea uros vihreine silmineen ja kierteisine sarvineen. Hänen toisella puolellaan seisoivat harmaa oranssisilmäinen naaras jolla oli päässään kolme sarvea ja keskellä hänen otsaansa oli pihkankeltainen taikakivi. "Näyttäydy! Vai haluatko tietää mitä käy kun kärsivällisyyteni on lopussa?" musta uros uhosi. Valkoinen naaras sulki silmänsä ja avatessaan ne hän lähti juoksemaan joelle päin. Hänen ystävänsä tulivat kuitenkin hänen eteensä. "Et voi noin vain rynnätä sinne! Tiedäthän sinä mitä hän sinusta tahtoo. Hän veisi sinun voimasi, ja silloin sinulta lähtisi henki!" harmaa naaras esti häntä pääsemästä pidemmälle ja katsoi häntä oransseilla silmillään. "Hän tappaa Lucyn! Minun täytyy mennä auttamaan!" valkoinen naaras huusi hädissään ja yritti päästä ystäviensä ohi. "Et pärjää hänelle yksin. Minä tulen sinun mukaasi" ruskea uros sanoi. Toinen huuto kiiri heidän korviinsa, mutta huuto ei ollut tällä kertaa Lucyn. "Se oli Tito! Se saasta saa katua kun kajosi veljeeni!" harmaa naaras huusi. "Ei. Minä menen yksin. Pysykää te näkymättömissä" valkoinen naaras sanoi. "Tapan pennut tähän paikkaan jos et nyt näyttäydy! Tämä on viimeinen mahdollisuutesi!" Valkoinen naaras katsoi ystäviään ja he nyökkäsivät hänelle hyväksyvästi. Lucy makasi maassa tajuttomana. Hänen valkoinen turkkinsa oli tahriintunut verenpunaiseksi. Musta uros riepotteli harmaata Tittoa saaden sen ulisemaan ja katsoi metsän suuntaan kuullessaan rasahduksen. "Päästä hänet irti!" valkoinen ja sarvekas Amalia käski tulisen kehän ulkopuolelta. "Jos haluat minut niin tule

hakemaan!” Hän hätkähti kun tulikehän läpi käveli kookas musta urossusi joka katsoi häntä murhaavasti. ”Päästä heidät pois tulirenkaasta!” Amalia käski. ”Hmph... Kuten haluat, en tekisi heillä muutenkaan enää mitään” uros vastasi ja nosti käpälänsä ylös. Hän tömäytti sillä maata ja sai tuhkan pöllähtämään ilmaan niin suurella voimalla, että liekit sammuiivat. Samalla Amalia kuitenkin sai tuhkapölyä silmiinsä ja oli hetken aikaa puolustuskyvytön. Salamannopeasti uros kaatoi hänet maahan ja yritti saada kiinni hänen sarvestaan. ”Senkin pelkuri!” Amalia huusi ja työnsi parhaansa mukaan urosta kauemmas itsestään, ettei tämä saisi otetta hänen sarvistaan. Se olisi voinut olla kohtalokasta. Amalia näykkäisi urosta kuonoon ja potkaisi hänet pois päältään. Uros lensi kiveä päin ja menetti tajuntansa. Amalia nousi nopeasti pystyyn ja juoksi lucyn luokse. ”Lucy! Lucy avaa silmäsi!” Amalia huusi liikkumattomana makaavalle siskolleen. Lucy ei liikahtanutkaan. Amalia tönäisi häntä kuonollaan. Lucyn verinen keho tuntui kylmältä ja se oli jäykkä. Lucy oli kuollut. ”Ei...Lucy, älä lähde...Älä jätä minua” Amalia lyyhistyi maahan etukäpäliä kuolleen siskonsa päällä ja itki. ”Tämä kaikki on minun syytani... En tullut luoksesi ajoissa, vaikka sinä huusit kivusta. Anteeksi Lucy. Anteeksi...” ”Amalia takanasi!” Tito huusi yhtäkkiä. Amalia kääntyi katsomaan taakseen ja sillä sekunnilla musta uros otti kiinni hänen kaulastaan. Hän paiskasi Amalian maahan. Hän puri Amaliaa kaulaan ja piti käpälällään hänen sarveaan maassa. Amalia yritti rimpuilla, mutta ei pystynyt potkaisemaan urosta päältään koska oli kyljellään tämän lukko-otteessa. ”Turha sinun on rimpuilla, kukaan ei pääse pois otteestani kun on siihen joutunut” uros murisi ja painoi hampaansa syvemmälle. Amalian hengitys salpaantui. ”Päästä Amalia irti senkin saasta!” Sila ulvoi. Hän loikkasi nopeasti urosta kohti ja viilsi kulmahampaillaan tämän naamaa. Uros karjahti ja päästi irti Amalian kaulasta. Hänen poskeaan myöten valui verta. Sila oli osunut uroksen vasempaan silmään! ”Aaah! Kirottu pentu!” uros ulvoi ja hoiperteli taaksepäin. Sila murisi urokselle pienet hampaat esillä. ”Älä tule lähemmäs!” Amalia kääntyi henkeään haukkoen mahalleen ja antoi hengityksensä tasaantua hetken. Musta uros oli raivoissaan. Se karjui ja loi murhaavan katseensa Silaan. ”Sila juokse!” Amalia huusi ja nousi pystyyn. Hän kehotti Titoa kiipeämään selkäänsä ja nappasi Lucyn hampaisiinsa. Hän lähti juoksemaan Silan perään pakoon raivoavaa mustaa urosta. ”Löydän teidät kyllä ja silloin revin teiltä kaikilta silmät päästä!” uros uhosi, muttei lähtenyt enää heidän peräänsä. Amalia ja Sila juoksivat minkä jaksoivat ja hidastivat kun huomasivat ettei heitä seurattu. Amalia oli saanut kaulaansa syvät haavat mustan suden hampaista ja oli heikko. Verenvuodon vaikutukset alkoivat kuitenkin näkyä vasta taistelun loputtua. Amalian jalat pettivät ja hän kaatui maahan. ”Amalia? Oletko kunnossa?” Tito kysyi huolissaan ja hyppäsi pois hänen selästään. ”Älä huoli...Kaikki on hyvin” Amalia yritti vakuuttaa, mutta tiesi ettei pystyisi jatkamaan enää pidemmälle. ”Tarvitsen vain vähän lepoa” ”Hän on tuolla!” harmaa ja pihkasilmäinen Karolina huudahti ja juoksi pusikoiden läpi Amalian luokse. Hänen perässään juoksi ruskea ja vihreäsilmainen Jero. ”Amalia sinähän vuodat! Mitä tapahtui?” Karolina kysyi hädissään. ”Hän hyökkäsi kimppuuni. E...En pysty parantamaan itseäni. Hän puri liian syvälle” Amalia alkoi läähättää, hän ei saanut kunnolla henkeä. ”En pystynyt pelastamaan Lucya” Karolina ja Jero olivat vaiti. He katsoivat läähättävää Amaliaa ja paikoillaan makaavaa Lucya. ”Voimme vielä ehtiä” Karolina sanoi. ”Hän on kuollut...On liian myöhäistä” Amalia vastasi. ”Ei ole liian myöhäistä. Länsitemppelissä on parantava lähde. Jos pääsemme sinne ennen täysikuun yötä, voimme pelastaa Lucyn” Karolina kertoi. ”Mutta haavasi on ensin hoidettava” ”Täysikuun yö on ylihuomenna ja matka on pitkä. E...En selviä sinne asti” Amalia läähätti. ”Siksi emme voikkaan ottaa sinua mukaamme” Karolina sanoi, kohotti päätään ja ulvoi. Ulvonta kaikui metsässä ja hetken päästä Karolinan viereen avautui portaali. Portaalista käveli joukko ruskeaturkkisia susia joiden turkeissa oli violetteja merkkejä. He olivat länsiklaanilaisia niinkuin

Karolinakin. "Kutsuit meitä Karolina" Kira niminen naarassusi sanoi. "Niin kutsuin. Viekää Amalia ja Tito nopeasti parantajalle. Ja sanokaa etten saavu soturiseremoniaan ajoissa, menen länsitemppeliin. Kira sinä olet sijaisenani ja saat johtaa seremoniaa puolestani" Karolina sanoi. "Selvä!" Kira huudahti ja nosti Amalian kahden suden kannettavaksi. Amalia olisi väittänyt vastaan, mutta oli liian heikkona puhuakseen. "Kira. Ota myös Sila mukaasi, matka on liian vaarallinen" Karolina lisäsi ja hiljensi vastaan väittävän Silan katseellaan. Sudet katosivat Kiran johdolla portaaliin joka hävisi yhtä nopeasti kuin oli ilmestynytkin. Karolina nosti Lucyn selkäänsä ja lähti matkaan Jero vierellään. Amalia havahtui hereille ja nosti päätään. Hän kuitenkin laski sen nopeasti alas kun tunsu kaulassaan kovaa kipua. "Pysy makuulla ja anna voimiesi palautua" lempeä ääni kuului hänen vierestään. "Missä minä olen?" Amalia kysyi. "Olet länsiklaanin leirissä" vaaleanruskea naarassusi vastasi lempeällä äänellään. Hänen turkissaan oli erikoisia ruskan sävyisiä kiehkuroita ja hänellä oli korvansa takana kaksi ruskeaa valkopilkullista sulkaa. "Menisitkö mahallesi, niin katson haavaasi" hän lisäsi. Amalia totteli ja meni mahalleen. "Kuka sinä olet?" hän kysyi hetken päästä. "Nimeni on Aril" hän vastasi ja katsoi Amalian kaulassa olevaa haavaa. Amalia hätkähti kun Aril kaatoi jotakin hänen haavaansa. Se kirveli inhottavasti ja sai Amalian uikahtamaan hiljaisesti. "Anteeksi. Haavaasi on mahdotonta hoitaa täysin kivuttomasti. Tämä estää haavaasi tulehtumasta" Aril pahoitteli ja laski tyhjän putelin pöydälle. "Ei se mitään" Amalia yritti vakuuttaa. "Ihme että olet vielä hengissä, haavasi ovat syvät. Onneksi eivät osuneet valtimoon" Aril sanoi ja kääri Amalian haavaan siteen. "Kiitos" Amalia kiitti ja antoi leukansa koskettaa maata. "Auttaminen on työtäni. Yritä nyt levätä" Aril vastasi lempeästi hymyillen ja käveli pois huoneesta. Amalia katsoi ympärilleen. Hän oli bambusta tehdyssä talossa jonka seinät olivat olivat täynnä erilaisia koriste-esineitä. Katosta roikkui kuivattuja yrttejä ja pöydät olivat täynnä puteleita joissa oli monenvärisiä liemiä. Hetken maattuaan Amalia nukahti. Musta yksisilmäinen uros kiipesi vuorta ylöspäin. Se loikkasi tasanteelle ja katsoi edessään olevaa suurta luolaa. Se käveli luolan suulle ja vilkuili levittomana ympärilleen. Luolan varjoissa näkyi monia uhkaavia silmäpareja jotka tarkkailivat hänen kulkuaan. Luolassa oli kosteaa ja pilkkopimeää. Se ei kuitenkaan näyttänyt haittaavan. Uros pysähtyi saavuttuaan kohtaan jossa luola risteytyi kahteen eri suuntaan. Hän lähti vasemmalle ja kulki pitkän aikaa suoraan, mutta seuraavan risteuksen kohdalla taas vasemmalle. Sitten taas suoraan ja oikealle. Uros saapui obsidiaaniselle portille jonka edessä seisojaksi kaksi susi vartijaa. "Hah. Missäs saaliisi on Furo? Unohditko sen matkan varrelle?" urosvartija kysyi. "Matkaan tuli ongelmia" Furo vastasi. "Ongelmia? Pomo ei pidä epäonnistumisista ja hän on muutenkin tänään huonolla tuulella. Onnea sinulle jos selviät tapaamisesta hengissä" urosvartija sanoi ja avasi oven. "Minä en menisi sisään nyt" naarasvartija naurahti. Furo käveli portista ja vilkaisi taakseen kun se paukahti kiinni. Hän seisojaksi nyt suuressa salissa jonka katosta roikkui suden kalloista tehty kattokruunu. Seinillä oli muutamia soihtuja joiden liekit värjäisivät kiviset seinät oransseiksi himmeällä valollaan. Furo käveli kohti salin keskellä olevaa valtaistuinta. Valtaistuin oli jonkin suuren ja muinaisen pedon kallo jonka silmien paikalle oli laitettu punaiset kristallit. "Olet myöhässä Furo" valtaistuimella istuva valtava sarvekas susi murahti. "Olen pahoillani mestari Gore" Furo kumarsi ja yritti hillitä pelkoaan. "Pyysin sinua tuomaan albiinon hengissä. Missä hän on?" Gore kysyi. "E...En saanut häntä kiinni. Hän pääsi pakoon. Pentu hänen seurassaan hyökkäsi kimppuuni" Furo vastasi vapisevalla äänellään. "Mitä?!" Gore kysyi raivoissaan ja loikkasi alas valtaistuimeltaan. Furo täräsi peloissaan kun Gore tuijotti häntä violetin vihreillä silmillään. "Kuinka kehtaat tulla saliini häviäjänä? Kuinka pentu voi saada sinut luopumaan takaa-ajosta?" hän murisi. "Hän vei minulta silmän" Furo vastasi. "Hah olisit varonut sen

hampaita. Ne ovat pienet, mutta melkein yhtä terävät kuin meillä” Gore naurahti. ”Albiino on haavoittunut. Hän ei pysty parantamaan itseään eikä käyttämään voimiaan. Ja tapoin hänen siskonsa. Hän yrittää lultavasti parantaa hänet” ”Vai niin...Hän menee siis länsitemppeliin ennen täysikuun yötä” Gore lausui. ”Xira!” hän kutsui. Hoikkarakenteinen musta naarassusi juoksi hänen luokseen ja kumarsi syvään. ”Kutsuite minua herrani” ”Xira, sinä olet nyt komentaja ja Furo on alaisesi” Gore kertoi. ”Mutta johtaja...” Furo oli sanomassa. ”Vaiti!” Goren ääni jyrisi ja sai salin katosta putoamaan pieniä kivenlohkareita. Furo alistui menemällä maahan makaamaan ja luimisti korviaan kun Goren suuri varjo nousi hänen ylleen. ”Älä enää koskaan väitit minulle vastaan tai se on viimeinen tekosi” Gore murisi makaavan Furon yläpuolella. ”Ky...Kyllä johtaja. Lupaani ettei se toistu” Furo vapisi. Gore tuhahti ja kääntyi Xiran puoleen. ”Xira vie joukkosi länsitemppelille ja tuo albiino minulle. Elävänä” ”Selvä johtaja” Xira vastasi ja lähti kumartaen pois suuresta salista. Furo katsoi hänen lähtöään yhä maassa maaten. ”Tule jo sieltä yksisilmä” Xiran kiusoitteleva ääni kuului portilta. Furo katsoi häntä äkeissään, mutta juoksi äkkiä hänen peräänsä kun Gore murahti hänelle. Kun Xira ja Furo olivat lähteneet salista Gore meni takaisin valtaistuimelleen. ”Odotahan vain albiino, pian olet minun” hän naurahti silmät hämärässä kiiluen. Palaute on oikein tervetullutta :)